

הכוכב הבא

מישהו החליט שאני השחקן המושלם לגלם ראש ארגון פשע מפחיד בסדרה ישראלית עם כל הכבוד לדה נירו ולפצינו, אדון קורליאונה שלי יכבוש בקלילות שטיחים אדומים בעומק שדרת הכוכבים

אבי נשר בתפקיד מפיק סרטים מפוקפק ומרושע, שתפקידו העיקרי הוא לרדות ברמות בשם שפשף, שליח שאותו שיוחק מאיר בנאי ז"ל.

במסגרת התפקיד הוטל עלי לבעוט בישבנו של מאיר ללא רחם, ואחרי עשרה טייקים הוא פנה אלי בנימוס הצנוע שאפיין אותו ושאל אם אני מוכן במטותא לבצע את הבעיטה עם קצת פחות נחישות, כי התגלו לי הישבן. בסופו של דבר, מהסרט הזה נשאר בעיקר השרי של מאיר (למילים שלי), המוכר כ"שירו של שפשף".

אחר כך שחקתי בסרטים של הגששים "הקרב על הוועד", אבל הפסדתי בקרב מול שחקנים אחרים, והקטע שלי, שאורכו המקורי היה כשלוש שניות, נשאר על רצפת חדר העריכה – אף פעם לא היה מלאכת מחשבת של משחק גאוני. הופעתו גם בסרט המתוחות של יגאל שילון עם צמד הבטלנים, "עבודה בעיניים", שם גילמתי ללא תסריט כתוב מראש מתרסק ערבי בתחנת דלק בהרצליה שמורד בוץ על השמשה הקדמית של

מכונית של כל מיני דיוענים תמימים, עם פאה גינג'ית מתולתלת. במול גדול לא חטפתי מכות, אולי כי גם לנמתיים היה נראה מוזר שלמתרסק יש פאה כה מוגזמת. נראה שבמבאים רואים בי רמות שלילית ופילולית (קשה לי להבין למה לא מלהקים אותי לתפקיד של מאהר רגיש וטוב לב), כי גם בסרט "ג'סטו", שביים קובי מחט לפני כמה שנים, הולבשתי במדי אסיר כאביו הפושע והמאור לא מתפקד של און רפאלי. אבל אחרי "המרוכב" אני מרגיש שהכל עומד להשתנות. השטיחים האדומים בהוליווד ובשדרת הכוכבים כבר שומי רים לי מקום בין ג'ק ניקולסון לטום קרוז. אחרי "פאודה" ו"הטרן" ברור שסדרות ישראליות יכולות לפרוץ אל העולם, ואם לא יאירו רו הפך לכוכב בינלאומי, למה לא אני? מה יש לו שאין לי, חוץ מהרבה שרירים נכון שהעבר הקרבי שלי מזכיר יותר את זה של גל גדות, אבל אף אחד לא מושלם.

הוליווד אוהבת סדרות ישראליות, נט' פליקס צמאה לעוד פרצופים ישראליים, ואני מרגיש שאני בהחלט מתאים להיות החיים טופול או האלון אבנטובל הבאים,

מקסימוס אגמור בסוף בתור פאור ריינג'ר בינתיים, עד שאעבור לגור ליד השלט הלבן של הוליווד, באחווה עם מספיק מקום לפמליה ולאוסף מכוניות הווינגט' שלי – אני מפתח את הקריירה המקומית שלי. אחרי שלושה ימי צילום בפתח תקווה, בתור טוני סופרנו של קריית מוצקין, חזרתי הביתה שונה.

כמו אצל שחקנים טוטאליים, משהו מהרמות של קובי אלון נכנס אלי, וכשהגברת הראשונה אמרה לי, כמו שהיא רגילה וכלי למצמץ, לסדר את המטבח – הפתעתי אותה במבט קשוח, תוך כדי שאני משחק בידיים באקרה רימוני שמבחרו שאני כבר לא הסמרטוט שהיא מכירה, ושתשוב פעמיים על מה שהיא אומרת לי לפני שהיא תקבל ממני הצעה שאי אפשר לסרב לה. גיליתי שלא חייבים לחייך כל כך הרבה, ושכשאתה משרד קשיחות אתה משיג הישגים לא מבוטלים. לכן, כשראיתי את המבט המפחיד שהיא החזירה לי, מלמלתי שאני מתנגזל, סיי דרתי במהירות את הבלאגן במטבח וגם שאבתי את השיח בסלון, שמשמ לא היה אדום. ☺

yairn@israelhayom.co.il

אותי שבניגוד למה שהכרתי מניסיונות קולנועיים קודמים, יש עכשיו כל מיני אפליקציות בנייד שמסייעות בלימוד טקסטים. אתה מקריין את הטקסטים שלך ושל הפרטנרים שלך לתוך הטלפון, ואז הוא משמיע רק את הטקסטים של האחרים ומאפשר לך ללמוד את שלך, ועוד כל מיני תרגילים. התהלכתי בבית עם אוניות, תוך כדי שאני עונה לאפליקציה בקלילות מפחידות ובטון מאיים, כשבנות הבית מתרחקות ממני במבטים מלאי אימה או רחמים. כשהגיע יום הצילום נכנסתי לתפקיד הפושע בקלילות יחסית, כאילו מאז ומעולם אני עושה לאויבים שלי כיפה אדומה כלי למצמץ. הנגיחי מהפינוקים המתלווים לכוכב במעמדי, שכללו בעיקר כוס מים מפלסטיק מדי עשר דקות, באדיבות נערת המים, והרבה המתנה, אם כי לא בטריילר מפואר כמו בהוליווד אלא בהדר שחלקתי עם מיחם, 20 ניצבים ו-50 פאות.

הולבשתי בכנרים שמתאימים לרמות, צוידתי בשעון של עשר רים, בשרשרת זהב על הצוואר ובטבעת יוקרתית על האצבע, והפסקתי לחייך. השחקנים האחרים, עמוס תמם ואור בן מלך

איור: טוביה בנישו

לפני כמה חודשים קיבלתי טלפון מפתי

מחברת הפקה של סדרות טלוויזיה מקומיות. אחרי שענית נשאלתי אם ארצה להופיע בתפקיד של ראש ארגון פשע בערי נה השנייה של סדרת הרמה "המרוכב". בלי לחשוב פעמיים עניתי: "נראה לי שיעיתם במספר, אני לא אורי גבריאל". אבל הם התעקשו שהם ממש חשבו עלי. התפקיד שהוצע לי היה אמנם מצומצם יחסית, אבל כידוע אין תפקידים קטנים, יש רק שחקנים קטנים. במקרה שלי אני יכול לומר, באופן אובייקטיבי לחלוטין, שמרוב בתצוגת משחק שמשלבת בין מרלון ברנדו לאל פצינו עם נגיעות דה נירו. התפקיד המרובר הוא של קובי אלון, אדם נטול מורא ופחה שמתגיל את חיתתו על כל אזור הקריות ולא בוחל גם במכות ובחיסולים כדי שכולם יידעו מי פה בעל הבית. בעונה הראשונה, את ראשת ארגון הפשע גילמה ציפי שביט, אבל היא חוסלה לפני שהספיקה להגיד סופרקאליפרג'ליסטיקאקספאיאלידושס, ונראה שבמהלך החיפושים אחרי מישהו שיהיה יותר מאיים אפילו מצייף – הם הגיעו אלי.

מכיוון שבשנים האחרונות אני עסוק באיסוף חוויות, הלכתי לפגישה עם במאי הסדרה, אריאל בנבגי, שבה ניסיתי להבין ממנו מה הם ממשפים ברמות ומה בדיוק גורם לו לחשוב שדווקא אני – מישהו שמבחינתו המשפט "לישון עם הרגים" מתייחס ללרפוף שנ'צ' אחרי שהגומת עם הנפילטע – מתאים לתפקיד. אריאל הסי ביר שקובי אלון הוא בעיקר אדם מפחיד מאוד, וכשהתעניין מסביבי מי יכול לעשות את התפקיד, נאמר לו שניצני הוא אחד המפחידים בסביבה.

אני מודה שקצת הופתעתי. בעיני עצמי תמיד נראיתי לי כטיפוס רך, חייכן, סימפטי וטוב לבדיו, שרוב בני האדם צוחקים כשהם רואים אותו, מישהו שחס לא רק על קבצנים חסרי בית בצמתים אלא גם על חשופיות ותיקנים, אדם שלא מסוגל לפגוע בזוכו או לררוש פרוטקשן מיתוש. אחד שליבו נמזק כשהוא שומע את זמי וזמו של פרפר שנסרף מול האור הכחול, ושלא מסוגל לחשוב על האפשרות של לחסל אדם אחר, אלא אם כן זה מישהו שרוחף כפית וזה לתוך הקינוח שהומנת. אבל נראה שמה שאני חושב על עצמי

פחות רלוונטי, ובעיני אחרים אני מפחיד כמו חניבעל לקטר או ריצ'רד קיל, הטיפוס עם שיני הפלדה בסרטי ג'יימס בונה. אריאל הסכים לי שאם רק לא אחייך במהלך הצילומים, אוכל לבצע את תפקיד המפחיד באופן מושלם, משפט שנשמע קצת מעליב עבור רופא השיניים שלי.

לקראת האודישן צפיתי בסרטים מפחידים, למדתי בעל פה סצנות שלמות של פרדי קורגו והסנרקי, ותוך כדי שאני עושה צעידות ליליות ואחרי שודראתי שאין אף אחד בסביבה, מצאתי את עצמי צועק לחלל הרחוב: "אני קובי אלון, יא מניאק, איתי לא מתעסקים, שמעת? בתקווה שלא יעבור בדיוק ברחוב שוטר או מישהו משירותי בריאות הנפש.

התקבלתי לתפקיד המתאגר, ואחרי

שערכו לי מדידות בגדים, התפנית ללימודי הטקסט שאותו הייתי צריך לדעת בעל פה. מתברר שלימוד בעל פה, כמו כל שריר אחר בגוף, מצריך תרגול – משהו שאני מתקשה בו מאז שהכריחו אותנו לרקלם את שירת רבורה ביסודי. שיהיה עם המוזיקאי אריק ברמן לימדה